

XAVER

časopis banskobystričkých bohoslovcov
ročník XVI.

3/2009

Spovedník o Roku kňazov

Prváci

Pápež v Brne

XAVER

Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XVI.
číslo: 3/2009

šéfredaktor
Ing. Ján Uhnák

jazyková korektúra
Mgr. Dušan Rončák
Mgr. Michal Válka

teologický poradca
PhDr. Ing. Miroslav Kuric, PhD.

technické spracovanie
Jozef Benčat
coverfoto: www.navstevapapeze.cz

adresa redakcie
Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602
e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk
bankové spojenie časopisu
0434002927/0900

cirkevné schválenie
Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

ISSN 1335-2628

Z OBSAHU

<i>Ján Vianney a svedectvo spovedníka.....</i>	<i>6</i>
<i>Láska, pravda a zodpovednosť vo vzťahu k ľuďom.....</i>	<i>8</i>
<i>Diakonská prax.....</i>	<i>10</i>
<i>„Perly veľkých“.....</i>	<i>12</i>
<i>Nová nádej.....</i>	<i>14</i>
<i>Chatrč.....</i>	<i>19</i>
<i>Do Talianska nielen ako turisti.....</i>	<i>20</i>
<i>Bolestný ruženec.....</i>	<i>22</i>
<i>Veľká kotva - veľká nádej.....</i>	<i>24</i>

šéfredaktor
Ján Uhnák

distribúcia
Peter Lupták

redaktor
Michal Válka

redaktor
František Veverka

redaktor
Peter Piš

redaktor
Miroslav Pintér

„Po zaznění zvukového signálu opusťte hřbitov!“

Boží Duch sa prihovára človeku v najrozmanitejších situáciách života a neobchádza ani otázky, ktoré sú do určitej miery ťažko prístupné ľudskému poznaniu. Jednu z aktuálnych tém tohto „dušičkového“ času sú práve tzv. „posledné veci“ pozemského putovania, ktoré tvoria vstupnú bránu do nekončiacej sa posmrtnej etapy existencie ľudskej osoby.

Samospráva istej českej dediny umiestnila na plot miestneho cintorína výstražno-bezpečnostné varovanie: „Po zaznění zvukového signálu opusťte hřbitov!“ Aj vo Svätom písme môžeme nájsť viaceré state, ktoré sa venujú téme smrti a zmŕtvychvstania. Žeby malo obecné zastupiteľstvo danej obce na myslí práve 16. verš zo štvrtej kapitoly Prvého listu sv. apoštola Pavla Solúnčanom, ktorý hovorí: „Lebo na povel, na hlas archanjela a zvuk Božej poľnice sám Pán zostúpi z neba a tí, čo umreli v Kristovi, vstanú prví.“? Ak áno, vyvstáva tu ďalšia nemenej komplikovaná otázka: Z ktorej strany plota by bolo vhodnejšie osadiť túto výzvu? Tak, ako je – zvonku pre okoloidúcich, alebo by bolo lepšie umiestniť ju zvnútra kvôli koordinovanému postupu pri opúšťaní tmavých úkrytov a celého priestoru pre „obyvateľov“ cintorína, ktorých telá hlas Božej poľnice vytrhne z odpočinku v rakvách a urnách... Vizuálna informácia na plote cintorína je iste vhodným doplnením zvukového signálu; veď čo ak by niekto pri mohutnom trúbení poľnice spanikáril a nevedel by sa rýchlo v dave zorientovať?

Úmysel autora výstražného nápisu na pletive cintorínskeho plota nie teda celkom istý. Avšak pravá viera, ktorá pramení z Božieho zjavenia, pokladá za isté, že raz v behu dejín nadíde chvíľa, v ktorej sa všetko zavŕši v Kristovi, jedinom a univerzálnom Vykupiteľovi a Sudcovi celého ľudstva, a všetci sy-novia svetla, ktorí nepatria noci a tme hriechov, ale dňu Božej milosti, budú navždy s Pánom. Preto sa potešujme navzájom nádejou a povzbudzujme vo vytrvalej vernosti: Budme triezvi a oblečme si pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spásu; veď Boh nás neurčil na hnev, ale aby sme získali spásu skrze nášho Pána Ježiša Krista, ktorý za nás zomrel. (porov. 1 Sol 4,16 – 5,11)

Z časovo rozsiahlych udalostí Vám, milí naši čitatelia, prinášame aj dnes ich priestorovo stručný prehľad...

Duchovné cvičenia...

...sa tento rok výnimočne konali mimo seminára a to na Mariánskej hore v Levoči, kde sme sa všetci 16. septembra zišli, aby sme sa posilnili vo viere a správne sa naštartovali pred začiatkom nového akademického roka. Exerციtátor nás povzbudil predovšetkým k prehĺbeniu mariánskej úcty a práci na kvalite svojho duchovného života. Duchovné cvičenia nám tak poskytli dostatok času a priestoru na to, aby sme mohli stráviť chvíle v modlitbe a rozjímaní.

Veni Sancte...

...zaznelo v utorok 22. septembra v kaplnke nášho seminára pri príležitosti otvorenia akademického roka 2009/2010. Otec biskup Rudolf sa v homílii zameral na sedem darov Ducha Svätého a podal krátku exegézu ich významu. Po skončení sv. omše sa všetci prítomní presunuli do auly, kde nasledovalo predstavenie novoprijatých študentov. Významnou udalosťou tohto roku bolo otvorenie Centra ďalšieho vzdelávania pre záujemcov nad 40 rokov.

Chrámovú výzdobu z plodov zeme...

...sme 1. októbra obdivovali vo farskom kostole v Novej Bani. Aj tento rok sme prijali pozvanie pána dekana a okrem vzdávania vďaky za úrodu sme sa mohli pomodliť s miestnymi veriacimi ruženec a spolu s nimi sláviť svätú omšu. Tú celebroidal generálny vikár Mons. Marián Bublínec.

Do farnosti Čebovce...

... v okrese Veľký Krtíš sa 10. októbra vydala naša seminárna futbalová reprezentácia, aby sa tak postavila mužstvu domácich hráčov a čelila ich výzve a pozvaniu miestneho pána farára. Počasie nám prišlo, no o to náročnejší bol priebeh zápasu, keď sme po skončení prvého polčasu prehrávali 0:3. Druhý polčas sme však zabrali a po náročnom a urputnom zápase sa nám po-

darilo dohnať súperovo skóre, a tak nakoniec skončil zápas čestnou remízou 3:3. Po zápase sme prijali pozvanie na výdatné občerstvenie i dary v podobe tohtoročnej úrody a povzbudení úprimným a vreľým prijatím domácich sme sa vrátili späť do seminára.

Bývalí bohoslovci, dnes už novokňazi...

...sa 12. októbra vrátili do seminára. Spoločne sme slávili sv. omšu, po ktorej nasledoval vzájomný dialóg. Novokňazi sa s nami podelili o svoje prvé skúsenosti z pastorácie a s odstupom času aj so spomienkami na život v seminári, odpovedali na otázky bohoslovcov a na záver nám udelili svoje novokňazské požehnanie. Počas celého večera vládol humor, srdečnosť a dobrá nálada.

Nové reverendy...

...si 15. októbra slávnostne po prvýkrát obliekli bratia druháci po tom, ako im ich pri slávení sv. omše požehnal otec biskup Rudolf. Otec biskup ich zároveň povzbudil, aby sa toto „dôstojné rúcho“ (lebo taký je preklad slova reverenda) nebáli nosiť a aby si ho neobliekali len ako viditeľný symbol, ale aby si predovšetkým vo svojom vnútri obliekali ducha Krista, ktorého majú nasledovať.

Tak takto vyzerala v seminári prvá polovica jesene. Sľubujeme, že v redakcii budeme starostlivo zaznamenávať aj udalosti jej druhej polovice a vo vianočnom čísle Xaveru Vám o nich rozpovieme. Dovtedy Vám prajeme od Pána mnoho milostí do ďalších dní.

Vaša redakcia
(vev)

Ján Vianney a svedectvo spovedníka

Nespomínam to preto, že by som urobil niečo výnimočné, ale iba preto, že oproti Vianneymu dňu to bol úplne malý výkon. Často som si v duchu kládol otázku: Ako dokázal tento svätý Farár z Arsu sedieť 15 až 17 hodín denne v zle vetranej spovednici?! Kvôli kajúcnikom, čakajúcim na spoveď aj niekoľko dní až týždňov, nedokázal sa ani poriadne vyspať a najesť. Jeho spovednica s drevenými mriežkami sa mu stala takto dokonalým väzením na zvyšných 30 rokov kňazského života.

Ale ani tá dnešná spovednica sa od Vianneyho veľmi nezmenila. Dodnes robí s kňazom a kajúcnikom to isté: Jedného uväzni, aby druhého oslobodila; jednému vryje do čela vrásky, aby ho druhému vyjasnila; jedného prinúti počúvať, druhého hovoriť; jeden odpúšťa a druhému zasa je odpustené... Spovednica je dodnes miestom zvláštnej, až nepochopiteľnej výmeny – za prinesenú tmu sa odnáša svetlo, za previnenie odpustenie a za nepokoj Boží pokoj.

A práve o spovednici a oltári sa hovorí, že pri nich kňaz prežíva svoje kňazstvo najviac. Ján Vianney práve v spovednici prežil drvivú väčšinu svojho kňazstva. Neustále počúval, usmerňoval a zvolával odpustenie. Robil to znovu a znovu, niekoľkokrát do dňa. Najviac ho však v tomto „drevenom väzení“ bolela chvíľa, keď človeka nebolel hriech. Vtedy kajúcnici videli na jeho tvári utrpenie, ktorým trpel namiesto nich. Preto tento svätý spovedník zvykol ľuďom často pripomínať, že ak svoj hriech nedokážu úprimne vyznať, budú ho mať stále na očiach. Budú ho počúvať vo svojom vnútri, premýšľať o ňom, trápiť sa s ním dlhé roky. Vtedy začnú prežívať skutočné peklo vo svojej duši.

Ale vráťme sa ešte raz na chvíľu do spovednice dnešných dní. Človek prichádza na spoveď, kľaká si a začína: „Spovedám sa Bohu i vám, duchovný otče, že som...“ Hovorí prvý hriech, druhý... Niekedy to ide veľmi rýchlo a ľahko, ale inokedy veľmi ťažko. Slová kdesi viaznu v hrdle a nedokážu vyjsť von. Zrazu začnú padať prvé slzy na drevené kľačadlo či do knižky otvorenej na stranách o sviatosti zmierenia. Nie, nie je to trápna chvíľa, iba sa začala v živote človeka opakovať siedma kapitola z Lukášovho evanjelia – začali sa Ježišovi umývať nohy so slzami (Lk 7, 36-50). Aj takýchto spovedí sú svedkami naše spovednice.

Milí čitatelia, ktorí stojíte na strane vyznávajúcich sa. Možno nás niekedy vidíte sadať si do spovednice s mrzutou tvárou. Odpustite nám tento prejav ľudskej slabosti. Verte však, že každé vaše úprimné vyznanie je veľkou radosťou nielen pre nebo, ale aj pre nás kňazov. Dokonca sa neraz stáva aj to, že sme z vášho vyznania hriechov viac povzbudení a niekedy aj usvedčení, ako možno vy z našich slov. V mene svojich spolubratov, ktorí si neúnavne deň čo deň sadáme do spovedníc či spovedných miestností, vás prosím o vaše modlitby za nás. Sme totiž na mieste, kde sa odohráva najväčší zápas o dušu človeka, zápas medzi Bohom a diablom. Modlite sa, aby sme v tej chvíli neboli Bohu prekážkou, ale jeho skutočnými služobníkmi.

Posledná veta by mala patriť jubilantovi Roka kňazov – sv. Jánovi M. Vianneymu, ktorý ju povedal v jednej svojej kázni: „Svet sa pomíňa a my s ním. Ideme k večnosti, z ktorej niet návratu. Preto jediná vec, ktorú v tomto živote musíme urobiť, je zachrániť si vlastnú dušu.“

Ľubomír GREGA,
špirituál

LÁSKA, PRAVDA A ZODPOVEDNOSŤ VO VZŤAHU K ĽUĎOM

Nová encyklika Benedikta XVI.

Od prvého momentu, ako som započul správu, že Svätý Otec Benedikt XVI. chystá vydanie novej encykliky, nesmieme som sa tešiť na chvíľu, keď si ju budem môcť prečítať. Vždy si rád vypočujem alebo prečítam slová Svätého Otca, tohto múdreho muža, pretože obsahujú v sebe nesmiernu hĺbku, pravdu a lásku otca, ktorému záleží na deťoch, ktoré sú mu zverené.

Caritas in veritate – Láska v pravde – je názov v poradí už tretej encykliky Benedikta XVI., ktorá hovorí „o integrálnom ľudskom rozvoji v láske a pravde“. Ide o jeho prvú sociálnu encykliku. Okrem úvodu a záveru obsahuje šesť kapitol. Pápež sa odvoláva na poslanstvo encykliky Pavla VI. *Populorum progressio*, ktorej venuje celú prvú kapitolu. Jej poslanstvo sa však vyskytuje aj v ďalších kapitolách. V nich sa venuje témam ľudského a ekonomického rozvoja, rozvoja národov, spolupráci ľudskej rodiny, životnému prostrediu, technike a mnohým ďalším sociálnym témam. Pápež neobchádza a dokonca viackrát spomína i tému súčasnej svetovej krízy.

Boh je láska, to je základná pravda, ktorá sa tiahne v myšlienkach a posolstvách Svätého Otca už od vydania jeho prvej encykliky *Deus caritas est*. Toto poslanstvo pápež rozoberá aj v tejto encyklike. Upramuje náš pohľad na lásku, ktorou by sme sa mali pozeráť jeden na druhého, spolu navzájom, na celú ľudskú rodinu, na svet okolo seba a robiť ho lepším. Aby sme mohli zachovať tento svet aj pre nasledujúce generácie, je potrebné, aby sme teraz žili v pravde, zasadzovali sa za pravdu a do pravdy vtlačali lásku.

Svätý Otec hovorí o vzájomnej solidarite, ktorá znamená predovšetkým „cítiť, že všetci sú zodpovední za všetkých.“ (bod 38) Dôležité je, aby každý človek planéty žil s vedomím, že všetci sme navzájom za seba zodpovední a túto zodpovednosť nesieme i voči budúcim generáciám. Zodpovednosť sa netýka len mocných tohto sveta, ale aj nás. Či už za seba navzájom alebo za životné prostredie a okolie, za hodnoty, ktoré presadzujeme a tvoríme.

„Ľudia, adresáti Božej lásky, sa stali subjektmi lásky a sú povolaní stať sa nástrojmi milosti, aby šírili Božiu lásku a tkali siete lásky.“ (bod 5) Tieto slová nám adresuje Svätý Otec hneď na prvých stránkach encykliky. Nemôžeme byť nečinní, nemôžeme sa prizerať, ale láskou musíme pretvárať svet. Láskou, ktorá je nevyhnutne spojená s pravdou. Svet ju potrebuje počuť.

Nemôžeme povedať, že sa nás to netýka. Pretože „sociálna otázka sa stala radikálne antropologickou otázkou,“ (bod 75) poznamenáva Svätý Otec. Avšak je nesmierne dôležité, aby sme my boli naplnení touto láskou. Len tak ju budeme môcť odovzdávať ďalej spolu v spojení s pravdou, a tak sa zasadzovať za spravodlivosť v tomto svete. „Láska Kristova je našou silou“ bolo heslo nedávnej návštevy Svätého Otca

v Českej republike. Jediné Kristus je prameňom opravdivej lásky, ktorá mení človeka, mení svet. My sme pozvaní prichádzať k tomuto prameňu a čerpať z neho, pretože – ako v závere encykliky poznamenáva Svätý Otec: „Bez Boha človek nevie, kam má ísť, a nedokáže ani pochopiť, kým je.“(bod 78)

Samotná encyklika Svätého Otca vzbudila vo svete veľký ohlas. Pozitívne ohlasy vzbudila encyklika i v iných kresťanských spoločnostiach. Svoju krátku úvahu by som zakončil jednou správou, uverejnenou na stránkach Vatikánskeho rozhlasu. Aj ona je dôkazom, že poslanstvo encykliky zasahuje nielen katolícky svet:

„Nedávne svetové udalosti nás prebudili, aby sme si uvedomili dôležitosť neustáleho kresťanského rozjímania nad povahou a účelom hospodárskeho života... Preto ako evanjelickí protestanti blahozeláme pápežovi Benediktovi XVI. k vydaniu encykliky Caritas in veritate. Vyzývame kresťanov, a to predovšetkým našich evanjelických spolubratov severnej pologule, aby túto encykliku čítali, študovali a reagovali na ňu.“

„Láska Kristova je našou silou,“ silou, ktorá nám pomáha meniť seba a meniť svet k lepšiemu.

Peter LUPTÁK, 4. ročník

Povzbudenie načerpané z Bane

13. jún, naozaj veľká a neopísateľná chvíľa... No v závere vysviacky každý netrpezlivo čaká ešte na jednu chvíľu. Tú, kedy otec biskup číta a zároveň odovzdáva menovacie dekréty, v ktorých je okrem iného napísané prvé pôsobisko toho-ktorého diakona. Samozrejme, táto udalosť sa nezaobíde bez bohoslovcov a ich „radosných“ úsmevov. Veď keď sa povie „dia-

konská prax“, každému bohoslovcovi sa pred očami ihneď premietne všetko to, čo s touto praxou súvisí. Začiatkové týždne čerstvo vysväteného a neskúseného diakona, teda prvé kázne, krsty, sobáše, pohreby... a, samozrejme, ešte oveľa viac.

A tak farnosti Banská Bystrica – mesto, Prievidza – mesto, Levice – mesto, Detva a Nová Baňa dostali v tomto roku to privilegium, že mohli „prijat’ a hostiť“ nás, diakonov.

Ja som sa už krátko po vysviacke ocitol na päť dní v Novej Bani, kde sme sa s niektorými farníkmi a s pánom dekanom pustili do písania informačnej brožúrky o farnosti. Keďže som takto mohol spoznať krátku históriu farnosti, života ľudí a samozrejme aj miestne názvy, orientácia vo farnosti bola neskôr o to ľahšia.

Po tejto „namáhavej“ činnosti som sa so spolubratmi zo seminára vybral na krátku púť do Ríma, a tak vyššie spomínaná „diakonská prax“ sa začala až 6. júla. No popri tejto, dá sa povedať, duchovnej praxi, ma čakala ešte jedna. Tá, kedy bolo treba trochu rozmýšľať a spomenúť si na to, ako sa v rukách drží píla a štetec a ako sa natiera na prvý pohľad nekonečné pletivo okolo fary a kostola. No som veľmi rád, že som pri tom nezostal sám a že som mal mnohých mladých pomocníkov, za čo im ďakujem...

Ako sa postupne míňali jednotlivé dni, prichádzali aj krsty a sobáše. No všimol som si, že s mojím príchodom do Novej Bane prišlo aj akési zvláštne „požehnanie“. Nevieť, či sa ma ľudia tak veľmi zľakli, alebo si chceli vypočuť všetky moje kázne, ale pohrebov bolo oveľa menej ako po iné roky.

Milé prijatie na fare a medzi Bančanmi, spoločenstvá vo farnosti, sv. omše, pravidelné spovede a prijímania sú stále pre mňa veľkým povzbudením. A tak som rád, že moja „diakonská prax“ bola miestom, kde som mohol aj ja načerpať silu pre svoje budovanie a kde som mohol dať kúsok zo seba iným...

V službe všetko pre Krista

Diakonská vysviacka – človek plný očakávania, túžob, ale aj pocitov obavy a strachu. A presne toto isté sa odohrávalo v mojom srdci nielen pri samotnej diakonskej vysviacke, ale aj pred začatím diakonskej praxe. Samozrejme, už som bol trochu zabehnutý v našej farnosti, no tam tých povinností nebolo až tak veľa, a vlastne mal som skúsenosť len s kázaním.

Na diakonskú prax ma otec biskup ustanovil do Detvy, no a začal som 29. júna. Môj prvý dojemom bolo prekvapenie, keď som uvidel na fare kopolu mladých, pretože to sa v hociaktovej farnosti len tak nevidí. O tom svedčili aj mnohé akcie ako pre deti, tak aj pre mladých. Napríklad detský tábor, na ktorom sa zúčastnilo okolo sto detí a ktorý prebiehal vo veľmi pokojnej a uvoľnenej atmosfére. To je znakom toho, že mládež stále má záujem o svoju farnosť. Taktiež ľudia v tejto farnosti sú veľmi úprimní a štedrý, aj počet veriacich na bohoslužbách je dosť veľký. Postupne ako plynuli dni, mal som možnosť vysluhovať krsty, sobáša a aj pohreby. V najväčšom počte to boli krsty, potom pohreby a nakoniec sobáša. Celkovo, skúsenosti ako také sú veľmi cenné, pretože práve v nich sa človek formuje a môže si vyskúšať svoje kvality, ale tiež objavovať svoje nedostatky a chyby. Avšak toto všetko je na druhom mieste, pretože na tom prvom musí byť vždy Pán Ježiš a potom celá služba, či diakonská alebo kňazská, bude prinášať ovocie. Tak som to vnímal počas praxe a vnímam to stále, pretože ľudia sú doslova hladní po Bohu. Veď iba on môže uspokojiť a nasýtiť naše srdcia. Ak sám nebudem zakúšať živého Krista vo svojom živote, ako ho potom môžem ohlasovať druhým? Alebo ako by som mohol druhým slúžiť, keby som sám nezakúsil službu Krista vo svojom živote? Keď mám zo svojho srdca ohlasovať Ježiša Krista a jemu slúžiť aj v druhých ľuďoch, bez Kristovej lásky to nepôjde, pretože – ako hovorí apoštol Pavol: „Bol by som ako cvendžiaci kov.“ Len Kristova láska sa dokáže dotýkať aj tých najtvrdších ľudských srdc a premieňať ich na jeho obraz.

Veľmi „vzácnym pokladom“ v Detve je kláštor sestier karmelitánok, do ktorého som veľmi rád chodil. Človek tam môže zakúsiť opravdivý pokoj a zažiť atmosféru ticha, v ktorom sa Pán najviac prihovára. Bolo cítiť, že samotné miesto kláštora je premodlené a aj ľudia tu radi chodia.

Ďakujem Bohu za svoju diakonskú prax a je zároveň pre mňa veľkou výzvou stále rásť v poznaní Ježiša Krista, aby som mohol slúžiť jemu a všetkým ľuďom.

„Malé“ perly z „veľkých“ duchovných cvičení

Radosť rastie rozdávaním. Túto veľkú pravdu si už overil istotne mnohokrát každý z nás. Preto sa aj my chceme podeliť s vami, milí naši čitatelia, s radosťou, ktorú sme načerpali počas nedávnych duchovných cvičení v jedinečnom prostredí Mariánskej hory v Levoči, a s bohatstvom myšlienok, ktoré sme stihli zachytiť aj na papier. Ešte dodáme, že naše exercície viedol kapucín páter Ján Otruba.

Ticho je priestor Ducha Svätého. To nie je nedostatok akustických vnemov, ale určitá vnútorná dispozícia srdca, ktoré hľadá Boha.

Pravá láska dopraje druhému dobro.

Chudoba aj bohatstvo sú dobré natoľko, nakoľko pomáhajú k večnému cieľu – spáse duší, láske k Bohu a k blížnemu.

Robme všetko, čo môžeme, potom nám Boh dá, aby sme mohli robiť viac.
(sv. Terézia Avilská)

Ak spoznám z hĺbky duše svoje vnútorné túžby, spoznám, čo so mnou chce Boh.

Túžba po svätosti je ctižiadosťou, ktorá nám neškodí. (sv. Bernard)

Povedz mi, koho máš za priateľa, a ja ti poviem, kto si. Ak sa často stýkame s Bohom, musíme sa mu pripodobniť aj svojou pokorou a láskou.

Pravá ľudskosť je pre mňa najpresvedčivejším dôkazom viery.
(kard. Joseph Ratzinger)

Spasiteľ prichádza do ľudského kontextu, do vzťahov, citov, bolesti, medzi ľuďmi. Vykúpenie sa tak odohráva v každodenných okolnostiach. Tam prichádza Spasiteľ a prináša nám svoju lásku a tým našu lásku očisťuje.

Keď prídu bolestné dni, zotrvajme v láske k Bohu, aby sme ich dobre prekonali.

Nepoškrvený človek je ako dieťa, ktoré sa hrá pred Božou tvárou.

Modliť sa znamená milovať. Modlitba musí byť láskou, inak je iba pohybom perí bez duše. Čoraz menej slov a viac lásky, to je pokrok v modlitbe.

Spojenie duše s Bohom v láske nie je len odveká túžba ľudského srdca, ale v prvom rade túžba Božieho Srdca.

Pravá pokora spočíva v tom, že si uvedomím, že keď sa len na chvíľu Boh vzdialim, už padám.

Treba ísť s ním. (sv. Terézia Avilská)

O Panne Márii:

Boh nikdy neodmietne Pannu Máriu, ktorá mu v živote nič neodmietla. Aj my sa v tomto pripodobňujme Panne Márii.

Boh si vybral Pannu Máriu kvôli jej poníženosti.

Nebo je kráľovstvo pokorných duší.

Ján Otruba OFM Cap

Má 54 rokov, v kňazskej službe 30 rokov. Je bratom rehole kapucínov. Teológiu vyštudoval tajne, tajným kňazom bol 11 rokov, v tom čase pracoval ako ekonóm a neskôr ako učiteľ. Po páde totality získal v Lubline (Poľsko) licenciát z pastorálnej teológie a liturgiky. Pôsobil v Bratislave, Kremnických Baniach, Ponikách a Hriňovej, teraz pôsobí v Pezinku. Venuje sa najmä dávaniu duchovných cvičení a duchovnému vedeniu.

Zostavili Ján UHNÁK, Michal VÁLKA a Dušan RONČÁK

NOVÁ NÁDEJ

Pre diecézu je vždy veľkou radosťou, že si v nej Boh povoláva svojich „pracovníkov.“ Tak ako aj minulý rok, aj v tomto roku nás Pán Boh požehnal novými tvármi, ktoré sa spolu s nami púšťajú na cestu kňazstva. Iba začínajú, ale sú plní energie a elánu. V našom seminári začalo študovať presne dvanásť nových bohoslovcov – každý z iného kúta diecézy, ba dokonca Slovenska, ale všetci s jedným úmyslom: stať sa kňazom. Ak ste na nich zvedaví, tak si prečítajte ich netradičné odpovede na naše tradičné anketové otázky.

JÁN PIO FANDRO O.PRAEM.

45 rokov, farnosť Nové Mesto nad Váhom

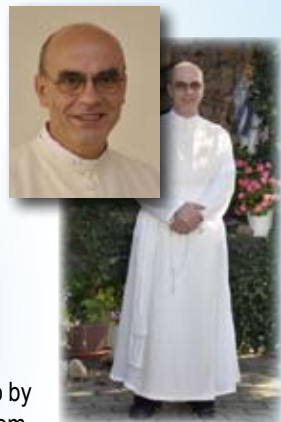
Moje prvé dojmy z kňazského seminára.

Som viac ako milo prekvapený tak prostredím, ako aj kolektívom. Od predstavených až po spolubratov či vyučujúcich, vrátane zamestnancov. Keď by sa ma niekto spýtal, čo by som chcel, aby som tu bol spokojný, smelo by som odpovedal, že už spokojný som. Sú to, samozrejme, dojmy človeka, ktorý je v kňazskom seminári necelý mesiac, ale v každom prípade moje prvé dojmy prevýšili všetky očakávania. Bohu vďaka!

Áké sú tvoje záľuby?

Mojím duchovným koníčkom je privádzať k Bohu duše a modlitba. Ono by to ani jedno bez druhého nešlo. Rád rozjímam nad Písmom a adorujem. A veľmi rád čítam životopisy svätých.

Mám rád šport, veď som sa mu venoval aktívne dvanásť rokov. Rád posilňujem a rád sa prebehnem skoro ráno na čerstvom vzduchu. Okrem toho obľubujem diaľkovo riadené modely a milujem papagáje; aru araraunu (žltá-modrá!) som doma aj choval.

JOZEF BENČAT

20 rokov, farnosť Handlová

Kde by si chcel ako kňaz pôsobiť?

Ako sa okolo seba pozerám, vidím veľa chudoby. U nás na Slovensku, a žiaľ aj u mňa, je to predovšetkým duchovná chudoba. Inde je to aj materiálna chudoba. Chcem aspoň sčasti prispieť k tomu, aby to tak nebolo. Preto by som chcel pôsobiť tam, kde by som bol aspoň trochu osožný a, samozrejme, tam, kde to bude Božia vôľa.

Tvoj obľúbený svätec...?

Už odmala mi je sympatický svätý Dominik Sávio. Nebol to síce svätec, ktorý robil nejaké veľké, úžasné činy, ale bol to obyčajný chlapec, ktorý bol verný v maličkostiach. Tým dosiahol, dokonca aj za krátky život, to najväčšie, čo mohol dosiahnuť: nebo. A práve týmto by som sa mu chcel podobieť: Malými, ale vytrvalými krokmi napredovať na ceste do neba.

MICHAL VÁLKA

26 rokov, farnosť Banská Bystrica – Fončorda

Tvoj obľúbený citát zo Sv. písma...

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25,40) Tento výrok ma učí pokornej službe, lebo kňazstvo nie je o dôstojnej honosnosti – tá oslava patrí Bohu – ale o obetavej službe, v ktorej chcem aj ja vzorne vytrvať.

Kde by si chcel ako kňaz pôsobiť?

Medzi ľuďmi.

Na čo sa v kňazstve najviac tešíš a čoho sa najviac obávaš?

Najviac sa v kňazstve teším na Božie pôsobenie v mojom živote.

Svoje kňazstvo chcem prežívať ako nástroj v Božích rukách. Vtedy, ako verím, bude každé stretnutie s druhým človekom, každá slávnosť, každá práca požehnaná a prinesie svoje ovocie, aj keď to nebude vždy ľahké. Z toho plynie potom aj moja obava, aby som nepokazil Božie plány so svojím prílišným mudrovaním, nechotou a pod.

MICHAL TÓTH

Narodený 3. 10. 1983, farnosť Svinná (pri Trenčíne)

Ako si predstavuješ kňazskú službu?

Kňazstvo je povoláním, nie remeslom. Jeho prácou je obeta a náplňou Kristova láska.

Ako vznikalo u teba povolanie ku kňazstvu?

Kňazské povolanie začalo vo mne klíčiť už od siedmich rokov. Vždy prosím Pána o svoje povolanie aj cez mnoho prekážok. Kňazské povolanie sa dosahuje v modlitbe, kľáčaním a rozjímaním.

Aké sú tvoje záľuby?

Mojím momentálnym záujmom je prehlbovať si vieru, úctivosť, poslušnosť a oddanosť ku Kristovi a k Panne Márii.

MARIÁN HUSÁR

20 rokov, farnosť Levice - Rybníky

Aké sú tvoje záľuby?

Gitara, počítač, zaujímavé knihy (životopisy svätých, rozprávky :-), aj Sväté písmo), dobrý film, občas šport (bicykel, futbal). Rád sa zapájam do liturgických slávení.

Tvoj obľúbený citát zo Sv. písma...

To je ťažká otázka. Je ťažké vybrať citát z knihy, akou je Sväté písmo. Pri listovaní Svätého písma ma však predsa len oslovila veta: „Aké milé sú tvoje príbytky, Pane zástupov! Túži a zmiera moja duša po nádvo-riach Pánových.“ (Žalm 84,2-3). Myslím, že táto veta hovorí za všetko.

Tí, čo ma poznajú, vedia, že som sa vždy rád zúčastnil svätej omše a vždy som bol blízko oltára.

Ako reagovalo na tvoje rozhodnutie vstúpiť do kňazského seminára tvoje okolie?

Positívne. Väčšina ľudí vedela o tom, že chcem ísť takouto cestou života. Prisľúbili, že sa budú za mňa modliť, takže ak to celé zvládnem, budem vedieť, že je to vďaka Božej pomoci, ktorú mi vyprosili.

MATEJ PORUBSKÝ

20 rokov, farnosť Rybník

Ako si predstavuješ ideálneho kňaza?

Podľa mňa by mal byť ideálny kňaz v prvom rade človekom modlitby, čiže najprv by mal mať hlboký vzťah s Bohom a potom so svojimi veriacimi, ktorých má viesť a usmerňovať na ceste života k Bohu. Mal by byť pre nich pokorným služobníkom, ochotným pomôcť v každej situácii a kedykoľvek. Pritom všetkom by mal byť pastierom, ktorý vedie toto svoje „stádo“ do raja, usmerňovaný hlavou Cirkvi a jeho pomocníkmi.

Aké sú tvoje záľuby?

Tak momentálne by to malo byť pre mňa štúdium, o čo sa aj snažím, ale okrem toho mám veľmi rád šport ako tenis, futbal, lyžovanie, plávanie, cykloturistika, horolezectvo a vysokohorská turistika. Najväčším koníčkom je hudba, a teda aj gitara.

Tvoj obľúbený svätec...?

Najväčším vzorom je pre mňa momentálne obyčajný chudobný kňaz Ján Bosko. Najviac ma zaujal svojím prístupom k mládeži, jednoduchosťou a svätosťou. Inšpiroval ma taktiež postojom ku každodennej situácii, v ktorej sa ocitne, či už v dobrej alebo zlej. Stále sa spoliehal na Boha, ktorý jediný a najlepšie vie, prečo je to tak, aj keď to my veľakrát nechápeme a dávame mu otázku prečo. V tomto by som sa mu chcel aspoň trochu podobať.

JURAJ ONDRUŠ

24 rokov, farnosť Banská Bystrica – Fončorda

Ako si predstavuješ ideálneho kňaza?

Ideálny kňaz by mal byť ľudský, mal by byť pokorný a hlavne vedieť, prečo chce byť kňazom. Ďalej by sa mal vedieť aj schuti zasmiať a zažartovať si. Okolo seba som mal pár takých kňazov a sú pre mňa veľkým príkladom a vzorom.

V čom je podľa teba kňazské povolanie odlišné od iných?

Odlišné je v tom, že kňaz by mal ľudom zvestovať nádej, zmierovať ľudí s Bohom a vysluhovať im sviatosti. To žiadne iné povolanie nekoná, a preto je to veľmi náročné a zodpovedné povolanie.

Načo sa v kňazstve najviac tešíš a čoho sa najviac obávaš?

V kňazstve sa najviac teším na spoločenstvo s veriacimi ľuďmi, na slúženie svätej omše a rozdávanie radosti okolo seba ľuďom, ktorí o to budú stáť. Najviac sa obávam toho, aby mi to nezovšednelo, aby všetko, čo budem ako kňaz konať, bolo úprimne a svedomité, aby som „nevyschol“.

MAREK MELICH

22 rokov, farnosť Krupina

Tvoj obľúbený citát zo Sv. písma...

V láske niet strachu a dokonalá láska vylučuje strach, lebo strach má v sebe trest a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske. (porov. 1 Jn 4,18)

Kde by si chcel ako kňaz pôsobiť?

Hmm... Teraz som štúdiom teológie a formáciu iba začal, takže som nad tým ešte vôbec nerozmýšľal. No a potom... to mi určí otec biskup.

Tvoj obľúbený svätec...?

Konkrétne neviem. Čítal som niekoľko životopisov svätých a niekoľko vecí ma z nich zaujalo. Na Tomášovi Akvinskom jeho viera, múdrosť a odovzdanosť Pánovi. Ku koncu života uvidel samotného Krista a vtedy povedal: „Oproti tomu, čo som videl, je to, čo som napísal, len slama.“ Svätý Ján Mária Vianney zas zmenil srdcia ľudí v Arse, ale aj srdcia ľudí z iných miest. A zaujal ma aj jeden, čo ešte nie je svätý, ale „len“ blahoslavený, pápež Ján XXIII. so svojím heslom: „Poslušnosť a pokoj.“

ERIK SKABELLA

Narodený 30. 5. 1986, farnosť Veľká Čalomija

Tvoj obľúbený citát zo Sv. písma...

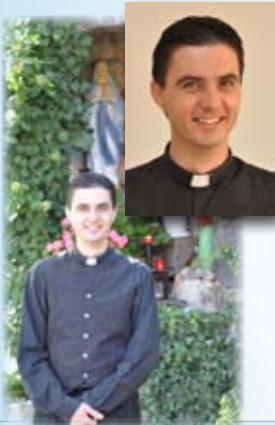
Nikdy nikomu nerob to, čo nechceš, aby iní robili tebe. Prešiel som mnohými ťažkými a bolestnými skúškami. Ježišova milosrdná láska mi vždy pomáhala a pomáha, aby som sa neodplácal zlým za zlé. Ďakujem ti, Ježišu.

Ako reagovalo na tvoje rozhodnutie vstúpiť do kňazského seminára tvoje okolie?

Všetci mi už od útleho detstva držali palce a modlili sa za mňa. Ich modlitby boli vypočuté. Reakcie ľudí boli rôzne: úsmev na tvári i slzy v očiach.

Aké sú tvoje záľuby?

Prechádzky v prírode, plávanie, návšteva pútnických miest, počúvanie hudby.

MAREK BORKO

19 rokov („seminárne bábo“), farnosť Prievidza - Zapotôčky

Ako si predstavuješ ideálneho kňaza?

Mal by mať úprimný vzťah s Bohom, a teda byť mužom modlitby, viesť svojich farníkov „po zelených pašienkach“ ku Kristovi. Mal by mať rád deti, ktorým sa treba veľa venovať, ale aj starších ľudí, ktorých treba hlavne počúvať.

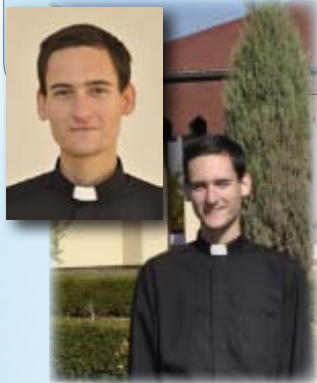
Aké sú tvoje záľuby?

Svoj voľný čas rád trávim v kaplnke pri Pánovi, so spolubratmi a keď je treba urobiť aj niečo pre telo, tak si rád zahrám futbal, hokej, tenis, ping-pong či volejbal. Aktívne som sa venoval futbalu, letnému biatlonu a súťažnej strelbe zo športovej zbrane. Baví ma aj robiť animátora na detských táboroch.

Kde by si chcel ako kňaz pôsobiť?

Tam, kde ma pošle otec biskup, pretože žatva je veľká...

MAREK MICHALIAK

20 rokov, farnosť Zvolenská Slatina

Ako vnímaš kňazský seminár?

Veľmi pozitívne, pretože ma učí hlbšiemu vzťahu k Bohu a blížnemu. Seminár vnímam ako miesto, kde si seminaristi zdokonaľujú svoju dušu, srdce a intelekt. Vnímam ho ako ustanovizeň Cirkvi vedenú Duchom Svätým, ktorý sa oň stará, riadi ho a zo seminaristov vytvára skutočných služobníkov Kristových, ktorí dávajú Krista v modlitbe, v Božom slove, vo sviatostiach a odovzdávaním pravej Kristovej náuky. Potom seminár posieľa kňazov do náročnej, obetavej, ale zároveň krásnej a veľmi potrebnej služby ľuďom.

Ako si strávil letné prázdniny pred seminárom?

Najprv som bol v seminári na brigáde. Potom som išiel na skautský tábor. Vrcholom mojich letných prázdnin bola púť do Medžugoria. Tá

bola vyplnená prednáškami, povzbudeniami, svedectvami, ružencami a samozrejme svätou omšou, po ktorej nasledovala adorácia. Táto púť trvala týždeň. O pár dní som sa zúčastnil na duchovných cvičeniach v Kežmarku s pátrom Eliasom Vellom na tému „Desať Božích prikázanií“ v rozsahu šesť dní. Od druhej polovice augusta som bol doma a pripravoval som sa na vstup do seminára.

JOZEF BEŇO

20 rokov, 2. ročník, farnosť Hontianske Trst'any

Ako vznikalo u teba povolanie ku kňazstvu?

Pre kňazstvo som sa rozhodol preto, že som vo svojom srdci pocítil Božie volanie. Spočiatku som sa bránil a potom do toho prišla ešte aj puberta, takže to bolo u mňa také „veselé.“ Ale s myšlienkou na kňazstvo som sa vždy „pohrával“ a prosil som Boha o znamenie. No a keď bolo treba podať prihlášku na vysokú školu na konci osemročného gymnázia, povedal som Bohu svoje „Tu som!“, a tak som tu.

Tvoj obľúbený citát zo Sv. písma...

Môj obľúbený úryvok zo Svätého písma je Žalm 23 – Pán

je môj pastier. Vždy, keď sa ho modlím alebo ho počujem, spomeniem si na tie dary a veľkú pomoc od Boha, ktoré od neho dostávam. Teraz si už ani neviem predstaviť svoj život bez Boha. A navyše, tento žalm volám „žalmom svojho obrátenia“, totiž prvýkrát som ho počul, keď som si začal uvedomovať seba a svet a zamýšľať sa nad týmto žalmom. A tento žalm mi úplne zmenil pohľad na život. Vďaka nemu som pochopil kresťanstvo.

Aké sú tvoje záľuby?

Asi turistika... Mám rád prírodu a prechádzky v nej. No a, samozrejme, rád sa venujem mladým. U nás v dedine som sa im začal prvýkrát venovať, keď som hľadal cestu svojho života. V posledných rokoch k mojim koníčkom neodmysliteľne patrí dobrá kniha.

Tak to sú oni. Nová generácia chalanov, ktorí svetu ukazujú, že za Kristom sa stále oplatí ísť...

Za rozhovor všetkým ďakuje a veľa Božích milostí a radostí žela Peter PÍŠ, 3. ročník

CHATRČ

V KTOREJ SA TRAGÉDIA
KONFRONTUJE S VEČNOSŤOU

Chatrč, najnovší bestseller Williama Paula Younga, je kniha, označovaná kritikou za jedinečné náboženské dielo s veľkým potenciálom schopným osloviť veľké množstvo ľudí rôznych vekových kategórií.

Dej začína pomerne rýchlym spádcom, v ktorom sa zoznamujeme s hlavným hrdinom Mackom, jeho smutným detstvom až po osobnú tragédiu, keď v opustenej chatrči hlboko v divočine nájde dôkaz, že jeho najmenšiu dcérku brutálne zavraždili. Tu končí retrospektíva a začína samotný dej. Ten sa odohráva o štyri roky neskôr, keď Mack dostáva podozrivý list, v ktorom ho Boh pozýva na víkendové stretnutie práve do tejto chatrče. Sem prichádza, aby sa vrátil do svojej najtemnejšej nočnej mory a vysporiadal sa s utrpením minulosti, ktoré ho postihlo. Nasleduje filozoficko-teologická úvahová časť, prebiehajúca sa v imaginárnej rovine. Tu nám autor ponúka netradičný obraz Svätej Trojice, jej chariziem a konania v našom živote, pričom toto všetko konfrontuje s našimi nedokonalými a často obmedzenými predstavami o Bohu.

Úvahy o slobode človeka, viere, vzťahoch, láske či zaujímavé názory na dôvody a zmysel ľudského utrpenia sú nám nenásilným spôsobom podávané prostredníctvom jednotlivých postáv, ich postojov a rozhovorov, ktoré spolu vedú. Takto sa Mack spolu s čitateľom dostáva k odpovedi na nadčasovú otázku: Kde vo svete, plnom nevýslovnej bolesti a zla, ostáva Boh? Odpoveď, ktorú Mack nakoniec dostáva, vás ohromí a azda zmení rovnako, ako zmenila jeho. Záverom necháva autor na samotnom čitateľovi, aby rozhodol, či išlo o fakt alebo fikciu, no obsah Chatrče mu jasne dáva najavo, že nemôže ignorovať to, čo prečítal.

František VEVERKA, 3. ročník

Do Talianska nielen ako turisti

Blížil sa koniec školského roka v seminári a v hlave niektorých chalanov skrsla myšlienka ísť na menší zájazd do Talianska, resp. navštíviť Večné mesto. Dostal som ponuku a rozhodol som sa ju prijať. Všetci sme sa rozišli na prázdniny, ale po týždni sme sa štyria znova stretli. Nie v seminári, ale v jednom aute na ceste do Ríma.

Spoločná cesta sa začala vo Zvolene. Kufor auta sme naplnili potrebnými vecami, nasadli sme a vyrazili na cestu. Po dlhej nočnej jazde cez rakúske a talianske diaľnice sme dorazili do Benátok. Tu sme si spravili dlhšiu prestávku. Parkovali sme pomerne vysoko (na desiatom poschodí :-)), a tak sme videli pomerne pekný panoramatický pohľad na mesto. Po celkom dobrých raňajkách sme vyrazili do ulíc. Naším hlavným cieľom bolo Námestie svätého Marka; ulice boli celkom dobre označené, a tak nebol žiadny problém nájsť ho. Pri prechádzaní cez úzke benátske uličky ma fascinovali domáci ľudia, ktorí sa dokázali bez problémov orientovať medzi budovami, hoci mne pripadali úplne rovnako. Benátky sú mesto, ktoré je známe najmä tým, že okolo je prevažne voda. Preto hlavným dopravným prostriedkom boli lode – menšie alebo väčšie. A samozrejme, nemôže chýbať ani gondola a chlapi v pásikavých tričkách, ktorí spievajú talianske pesničky.

Po hlučných Benátkach sme sa zastavili v tichom Assisi. Mesto, ktoré tak trochu dýchalo svätosťou, pretože sú tu pochovaní dvaja svätci, František a Klára. Tu sme navštívili Františkov rodný dom, sanktuárium, kde je pochovaný, a miesto, kde sa František zriekol všetkého majetku pred biskupom. Neobišli sme ani hrob svätej Kláry. V kostole, kde je svätá Klára pochovaná, sa nachádza aj kríž z kostola v San Damiano, z ktorého sa prihovril Ježiš Františkovi, keď sa v tomto kostole modlil.

Nemohli sme obísť ani iné dôležité miesta z Františkovo života. Jedným z týchto miest je Porciunkula. Je to malý kostolík, ktorý sa nachádza uprostred veľkého chrámu. V blízkosti bol aj kláštor minoritov, kde bola záhrada s ružami, ktoré, keď sa František vo chvíli pokušenia do nich hodil, stratili trne. Na mňa osobne zapôsobil kláštor v San Damiano. Najviac zo všetkého ma upútal samotný kostolík, kde sa Františkovi prihovril sám Ježiš. Kostol bol zariadený jednoducho. Zopár drevených lavíc, menší oltár a bohostánok. Nebol veľmi osvetlený, no akoby nútil k modlitbe a zamysleniu sa nad sebou. V Assisi sme sa zdržali krátko, ale toto mesto zanechalo vo mne hlboké dojmy.

Potom nasledovala jazda po talianskych cestách až do Večného mesta. Najväčší adrenalín začal vtedy, keď sme schádzali do Ríma počas dopravnej špičky. Ale s Božou pomocou sme nakoniec dorazili Kolégia svätého Jána Nepomuckého, kde sme mali zabezpečené ubytovanie. Po príchode a ubytovaní sme si vychutnávali teplú večeru, lebo dovtedy sme žili len na konzervách. Na druhý deň sme ako prví navštívili Baziliku svätého Petra. Navštívili sme aj krypty a hrob pápeža Jána Pavla II. Podarilo sa nám dostať aj na kupolu baziliky, odkiaľ bol nádherný výhľad na mesto. Nasledovalo pozeranie ostatných pamiatok, ako boli Anjelský hrad či Panteón, a ostatných rímskych bazilík, napríklad Santa Maria Maggiore či Lateránska bazilika. V nej sa nachádza baptistérium, kde bol pokrstený cisár Konštantín. Samozrejme, navštívili sme toho viac, toto je len malý výber. Končil sa Rok svätého Pavla, a tak

sme sa v Bazilike svätého Pavla zúčastnili na slávnostných večerách, ktorým predsedal pápež Benedikt XVI. Podarilo sa nám navštíviť aj Vatikánske múzeá. Tu sme najviac obdivovali Sixtínsku kaplnku. V Ríme sa vtedy nachádzal aj náš učiteľ biblia Blažej Štrba. Jeden deň sme strávili s ním a navštívili sme Nettuno, kde žila a je pochovaná sv. Mária Goretti; otec Blažej s nami dokonca slávil svätú omšu nad jej hrobom. Po dlhšom čase som počul svätú omšu vo svojom rodnom jazyku, z čoho som sa mal veľkú radosť. Neobišli sme jej rodný dom a miesto umučenia. Posledný deň sme navštívili Kalixtove katakomby. Slovenský sprievodca tam vtedy nebol, tak nám prideliť sprievodcu chorvátskej národnosti, ale rozumeli sme si celkom dobre. Navštívili sme aj pomník Víctora Emanuela – Oltár vlasti.

Po prežitom týždni plnom zážitkov sme znova nasadli do auta. Ale teraz už na spiatocnej ceste domov. Cesta ubehla pomerne rýchlo a všetci sme sa vrátili zdraví a nikomu sa nič zvláštne nestalo.

BOZK LÁSKY KRÍŽA

Zamyslenia k bolestnému ružencu

Utrpenie očami V. E. Frankla a bl. Matky Terezy

„Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás.“ (Jn 13, 34)

Bl. Matka Terézia z Kalkaty častokrát počas svojho života spomínala jednu dôležitú pravdu: „Pravá láska bolí. Vždy musí bolieť.“

Stretli sme sa tu, aby sme sa spolu s Máriou vydali po Ježišovej ceste utrpenia, po Ježišovej ceste lásky. „Nebojte sa milovať, keď to bude bolieť, lebo tak miloval Ježiš,“ hovorievala bl. Terézia z Kalkaty.

Obetujme tento svätý ruženec za silu znášať všetky utrpenia a silu milovať láskou, ktorá bolí.

1. Ježiš, ktorý sa pre nás krvou potil

„Moja duša je smutná až na smrť... Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty... Vstaňte, podme...“ (Mt 26, 38-39.46)

Boj, úzkosť, utrpenie... to všetko doľahlo na Ježiša v ten večer v Getsemanskej záhrade. Ježiš však s nesmiernou láskou plní vôľu Otca. „Vstaňte, podme!“ vyzval svojich apoštolov. Išiel v ústrety svojmu utrpeniu, išiel v ústrety vojsku a Judášovi. Vedel, že jeho utrpenie má zmysel, vedel, že sa začína cesta lásky.

Známy svetový psychológ Viktor Emanuel Frankl, ktorý prežil bolesť koncentračného tábora, spomína: „Nie v tom, že trpíme, ale v tom, ako trpíme, spočíva zmysel utrpenia.“

Našiel som už aj ja zmysel svojho utrpenia? Viem tak ako Ježiš vstať a ísť v ústrety utrpeniu?

2. Ježiš, ktorý bol pre nás bičovaný

„Vtedy im prepustil Barabáša. Ježiša však dal zbičovať a vydal ho, aby ho ukrižovali.“ (Mt 27, 26)

Z tejto časti Ježišovej krížovej cesty nemáme vo Svätom písme zachytený žiaden dialóg, žiadne slová. Medzi riadkami môžeme čítať a počuť len tvrdý posmech a údery biča na nevinnom tele Bohočloveka. Srdcia vojakov boli prázdne. Žiaden súcit či zľutovanie.

Matka Terézia nás povzbudzuje, aby sme hovorili slovami lásky. „Ak je tvoje srdce plné lásky, potom budeš hovoriť z lásky.“ Svet nás chce obrať o tieto slová. Je namáhavé, ba priam niekedy až náročné hovoriť týmito slovami, avšak sme pozvaní nasledovať Ježiša, ktorý hovoril slovami plnými lásky. Jeho ruky, oči... boli plné lásky.

Čím sú naplnené moje ústa, ruky, oči? Alebo sú prázdne tak, ako boli prázdne u vojakov, ktorí bičovali Ježiša?

3. Ježiš, ktorý bol pre nás trním korunovaný

„Vyzliekli ho a odeli do šarlátového pláštá, z trnía uplietli korunu a položili mu ju na hlavu, do pravej ruky mu dali trstinu, padali pred ním na kolená a posmievali sa mu...“ (Mt 27, 28-29)

Ježišovi zvliekli šaty a obliekli mu šarlát, aby ho mohli ešte viac zosmiešniť. Chceli mu zobrať i to posledné, čo mal - ľudskú dôstojnosť. On však mlčky a v tichosti znáša potupu a posmech... Ježiš, ktorého oberajú o jeho dôstojnosť, chce aj týmto posmievačom darovať večný život, chce im darovať seba samého. Keď oni berú, on sa chce ešte viac rozdať.

„Ďakujem Bohu, že sa ku mne stále skláňa, aby mi niečo zobral,“ vyznáva bl. Matka Tereza.

Ako ja reagujem na to, keď mi Boh niečo berie? Ako reagujem, keď ma oberajú iní?

4. Ježiš, ktorý pre nás kríž niesol

„(Pilát) im ho teda vydal, aby ho ukrižovali. A oni prevzali Ježiša. Sám si niesol kríž a vyšiel na miesto, ktoré sa volá Lebka, po hebrejsky Golgota.“ (Jn 19, 16-17)

Ježiš v tichosti, pokorne berie dve skrížené drevené brvná. Brvná, na ktorých má svojou smrťou vykúpiť človeka. Avšak prichádza prvý, druhý i tretí pád. Sily slabnú aj napriek pomoci, no Ježiš i skrze tieto prekážky prichádza na vrchol Kalvárie.

Viktor Emanuel Frankl spomína i túto vetu: „Pravidlá života od nás nevyžadujú, aby sme za každú cenu zvíťazili, ale aby sme sa nikdy nevzdali.“

Milovať blížneho a zabúdať na seba je náročné. Náročné je nebyť sebecký a zahľadený do svojho ja. Človek v škole lásky robí mnoho chýb, padá, mnohokrát ostáva ležať. Avšak je dôležité vstať, vstať prvý raz, druhý raz, vstať stále... Milovať znamená vedieť vstať, aj keď mnohokrát nevládzem, nechcem, alebo už nenačádzam zmysel, aby som opäť vstal.

Ježiš vstal. A čo ja, viem vstať a ísť ďalej?

5. Ježiš, ktorý bol pre nás ukrižovaný“

„Keď prišli na miesto, ktoré sa volá Lebka, ukrižovali jeho i zločincov: jedného sprava, druhého zľava. Ježiš povedal: Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ (Lk 23, 33-34)

Odpusť im, lebo nevedia, čo robia. Človek odsúdil, ukrižoval a zabil Božieho Syna. Nevedel, čo robí. Avšak táto bolesť mala svoj význam a zmysel. Bola naplnená hlbokou, nesmiernou láskou k človeku. Boh chcel skrze kríž ukázať, čo vlastne znamená opravdivo milovať.

Matka Terézia jednu zo svojich sestier povzbudzovala týmito slovami: „Utrpenie, bolesť, zlyhanie nie sú nič iné, než Ježišov bozk, znamenie, že ste sa Ježišovi na kríži dostali tak blízko, že vás môže pobozkať.“

Utrpenie je Ježišov bozk lásky. Bozk lásky kríža. Bozk, ktorý znamená, že sme blízko kríža. A byť blízko kríža znamená byť blízko neba, pretože nebo bolo otvorené krížom.

Veľká kotva - veľká nádej

V tú sobotu večer 26. septembra sme asi viacerí v seminári museli riešiť dilemu, či si vôbec ešte ísť lahnúť spať. A dôvod nášho rozhodovania? Bol veľmi vznešený. O polnoci sme totiž odchádzali autobusom do Brna na sv. omšu so Sv. Otcom Benediktom XVI. Už presne neviem, ako kto túto „spánkovú dilemu“ rozriešil, jedno je však isté: O polnoci sme sa v autobuse stretli a spoločne sme sa vydali na veľké stretnutie s Ježišom i s jeho zástupcom na zemi.

V Brne nás vívalo už predsa len chladnejšie jesenné ráno – hviezdy sa lúčili s nocou a slnko sa vívalo s novým dňom. Mária ako ranná hviezda nás privádzala k stretnutiu s Ježišom, Slnkom spravodlivosti. Ranné vychádzajúce slnko osvetľovalo veľké priestranstvo, na ktorom malo dôjsť k veľkému stretnutiu neba so zemou. „Zlatou niťou“, ktorá sa tiahla návštevou Sv. Otca v Brne, bola nádej, ktorá vraj zomiera posledná. Nádej vyjadrovali na veľkom priestranstve brnenského letiska tri obrazy – veľký kríž, socha Panny Márie Tuňanskej a 11 metrov vysoká biela kotva. Kríž a Ukrižovaného Ježiša predstavil ako jedinú nádej ľudstva aj Sv. Otec vo svojej homílii: „*Ježiš*

nás svojou smrťou na kríži a zmŕtvychvstaním oslobodil z otroctva sebeckta a zla, hriechu a smrti. A toto je posolstvo spásy, starobylé a vždy nové, ktoré Cirkev hlása z pokolenia na pokolenie: Kristus ukrižovaný a vzkriesený, nádej ľudstva!“ Ďalším obrazom nádeje bola socha Panny Márie Tuňanskej. Okolo sochy pri oltári bolo ovinuté

tŕnie. To súvisí s pôvodným miestom nálezu tejto najstaršej sochy Madony na Morave – v tŕní ružového kra. Sv. Otec nazval vo svojej homílii Máriu ako „*Matku Krista Pána, našej nádeje*“. Aj v našom živote je tŕnie, ale aj ruže. Máriin život bol tiež plný bolesti, ale aj veľkej radosti. Mária je hviezdou nádeje, ktorá nás uprostred „tŕnia i ruží“ vedie k skutočnému svetlu, k Ježišovi. Ona berie z Ježišovho svetla (porov. Spe Salvi, 49), a tak môže jasne svietiť; ona je hviezdou najbližšou k slnku. Tretím symbolom nádeje bola kotva. Sv. Otec nás vyzval

v homílii, aby sme sa opreli o kotvu, ktorou je Ježiš. „A vy, milí laici, mladí aj dospelí, vy, milé rodiny, oprite o vieru v Krista svoje rodinné, pracovné a školské plány, ako aj aktivity v každej oblasti spoločnosti. Ježiš nikdy svojich priateľov neopustí. Uistuje o svojej pomoci, pretože bez neho nič nemožno urobiť, no zároveň vyžaduje, aby sa každý osobne nasadil a šíril jeho univerzálne poslanstvo lásky a pokoja.“

Svätý Otec, posol nádeje, prišiel medzi nás presne o 9. 27. Ponúkol ľuďom svoju skromnú blízkosť, keď na papamobile obišiel celý areál, prešiel po každej ceste a nevynechal žiadny sektor. Medzi ľuďmi zavládla čistá a krásna radosť. Potom nasledovala sv. omša. Prišiel Ježišov zástupca na zemi, o chvíľu mal prísť jeho rukami sám Ježiš do chleba a vína. Blízkosť Svätého Otca bola časom, keď Božia milosť prúdila do našich srdc. Tie milosti budeme možno nachádzať až po čase, uprostred všedných dní. Dostali sme veľký dar – Sv. Otec pár metrov pred nami vystúpil z papamobilu, aby šiel v sprievode k oltáru.

Celá slávnosť Eucharistie bola veľmi jednoduchá, taká jednoduchá, ako sú chlieb a víno, do ktorých zostupuje Ježiš. V obetných daroch sa neprinášali

žiadne veľké dary a žiadne sprievody bez konca. Prinášalo sa len to najdôležitejšie a zároveň to, v čom je ukrytý aj život človeka, jeho „trnie i ruže“ i jeho všednosť – hostie, teda chlieb, víno a voda. Jednoduchosťou bola vyjadrená hĺbka tajomstva Ježišovho zostúpenia. Krásne boli dlhé chvíle ticha, ktoré Svätý Otec zachoval po homílii a po sv. prijímaní. Výrečné ticho, kedy sa nepozeralo na hodinky... Doznievalo Božie slovo, prebiehal rozhovor s Ježišom prijatým v Eucharistii. Oslovujúci bol veľký zástup kňazov, ktorí rozdávali sv. prijímanie. Vlievali sa ako rieka do zástupu ľudí, aby im priniesli Ježiša, ktorý hovorí: „*Pojďte ke mne všetchni, kdo se lopotíte a jste obtíženi...*“

Myslím, že sa oplatilo vstávať o polnoci, prerušiť spánok, alebo ani vôbec nespáť. Dostali sme oveľa viac, než by sme čakali. Veľká biela kotva merala až 11 metrov. Výška človeka je tak bežne pod hranicou dvoch metrov. Teda nádej, ktorú máme, nás presahuje, je oveľa väčšia ako my, nikdy sa nevyčerpá. Nádej nezomiera posledná. Nádej nikdy nezomiera. Nádejou je Ježiš. On žije naveky. Len aby každý vedel, kto je tou nádejou, ktorá nikdy nezomiera...

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
a RK CMBF UK, Katedra biblických vied, pracovisko Badín,
Vás srdečne pozývajú
na cyklus biblicko-teologických večerov na tému

Kňaz včera a dnes

Stretnutia sa budú konať
v aule KSFX v Badíne
vždy o 19.30 hod.
s programom:

1. Večerné chvály
2. Prvá prednáška
3. Druhá prednáška
4. Diskusia
5. Modlitba
6. Občerstvenie

21. október 2009 – Korene a identita kňazstva

Blažej ŠTRBA: *Charakteristiky starozákonného kňaza*
(dôležitosť vzhľadom k novozákonnej vízii)

Štefan GALLIK: *Všeobecné a služobné kňazstvo, spoločné a rozdielne body*

18. november 2009 – Podstata kňazskej služby

Blažej ŠTRBA: *Novozákonní presbyteri*

Pavol KOLLÁR SchP: *Ponímanie kňazskej služby v dejinách Cirkvi*

20. január 2010 – Kňaz – otcovstvo a vodcovstvo

Branislav KEUSKA: *Rozličnosť Pavlovej starostlivosti*
(od pochvaly k trestu)

Marián BUBLINEC: *Súčasný trendy pastoračného postoja*
(otcovstvo – vodcovstvo – bratstvo)

24. február 2010 – Kňaz a komunikácia

Anton TYROL: *Kňaz – obraz Krista prostredníka*

Jozef KOVÁČIK: *Úloha komunikácie v kňazskej službe*

24. marec 2010 – Kňaz a spolužitie s laikmi

Jozef ŠOŠKA: *Ježiš, učeníci a ženy*

Jaroslav PECHA: *Pastorácia – kňazská činnosť a laický apoštolát*

21. apríl 2010 – Kritika a ideál kňazstva

Branislav KEUSKA: *Kňaz podľa radu Melchizedechovho*

Anton ADAM CM: *Sviatosť – Božie tajomstvá v ľudskom podaní*

19. máj 2010 – Kňaz – učeník a ohlasovateľ Kráľovstva

Michael KOLARCIK SJ: *Kňaz – titul, vzdelanie, stav, proces?*

Miroslav KLIMANT: *Hlásanie Božieho slova – od povinnosti k radosti*

Vernosť Kristovi, vernosť kňazstvu

dodá LÚČ

Farebné dni jesene

*Ochladilo sa v ľudských srdciach, prišla jeseň.
Boh vyfarbil môj kríž, a tak ho nesiem.
A tak počuť šum, ktorý má v tvári nádej,
tie farebné listy, pošli, prosím, ďalej!*

*Neochabuj, keď raz skončia radosti,
keď raz budeš spomínať na dni mladosti.
Ulicou sa nezjaví tvoj nejasný tieň,
bude väzňom okolo štyroch stien.*

*Ale vyjdi von, tam, kde to začalo,
leto, ktoré ti vtedy pri nohách klačalo.
Dnes tam klačí niekto iný, s tvárou, ktorá žiari,
je prebodnutý, a má korunu okolo hlavy.*

*On raduje sa! Nevie, že je jeseň?
Pochopil som, keď zaspieval novú pieseň.
Pochopil som, že bolesť sa mi sníva,
keď po peknej jeseni, prišla ešte krajšia zima.*

Peter Píš